

LÁSZLÓFFY ALADÁR

(Hangok a tereken)

*Valahogy megtört lendülettel,
csillagos fájdalomba esve
felugatunk a teleholdra,
koncertezünk is minden este...*

*Lement a víz, leszállt a bárka,
indultunk volna borzolongva
felszaporodni lengyelekké,
elozslani Brehre, Balohgra –*

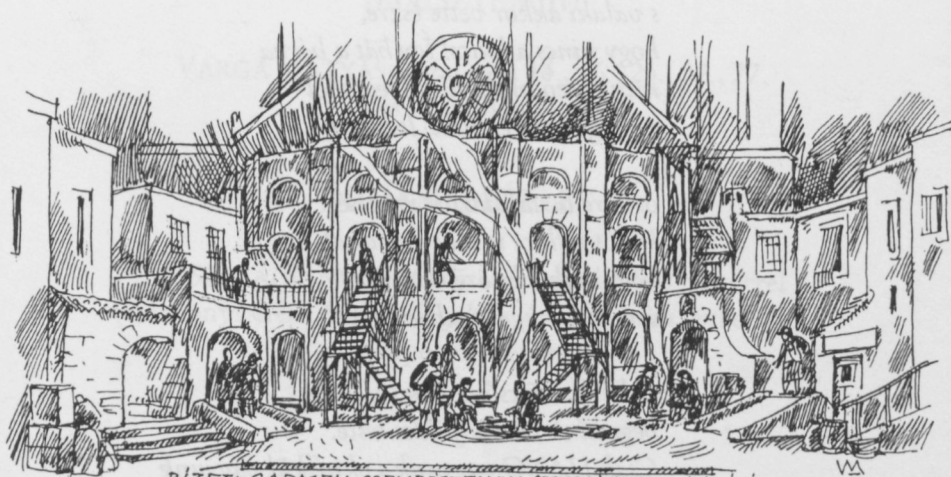
*s valaki akkor vette észre,
hogy nincs a kulcs! Így hát a bárka
mint úszó múlt, kis tévedésből
végleges tér-részünk, lezárva,*

*örökre tartalmazott mentség:
közös reflexe minden vadnak,
hogy csakis kitörések árán
érezheti magát szabadnak.*

*A bárka bölcsőnk és kabátunk,
hegedűnk hétmérföldes teste.
Csak HANG vagyunk s ok nélkül vágunk
szükségtelen nagyobb terekre.*

Monumentum

Egykori erdő hírmondója,
 ezrede utolsó halottja,
 kiszáradt fa az árok mellett,
 Vagy száz évig csak állni kellett,
 ebből úgy harmadáig ózni,
 levelet szülni, elodázni
 itt télről télre, hogy fagyokban
 féltonna hótól összeroppanj,
 feledd, hogy működő szeleekben
 válasz se jön a levelekre
 s a láthatár: körül a falvak
 hiába integetsz – kihalnak.
 Felélt erő, mely lüktetőben
 elég a tűzrakó időben.
 Búcsúzik, gyengül, leáll fájón
 Isten antennája a tájon.

BÍZET: CARMEN • CSEMPESZTANYA • SZEGEDI SZABADTERI JÁTÉKOK